

A The New York Times sikerszerzője

Faye Kellerman

OROSZ

RULETT

DECKER & LAZARUS-KRIMI

 HARLEQUIN[®]
Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Plot Line, Inc., 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Gun Games*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-262-1

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* iStockphoto
- *Portré fotó:* Karen Miller

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Faye Kellerman
Orosz rulett

JONATHANNEK

1.

ENNEK NEM LESZ jó vége.

Feléje tartottak. Öten voltak: három srác és két csaj – mindannyian idősebbnek néztek ki nála, de valószínűleg még középiskolába jártak. A fiúk izmosak voltak, de nem úgy néztek ki, mintha szteroidokat használnának, vagyis külön-külön le tudná győzni őket, de hármójuk ellen nem volt esélye. Gabe különben sem akart verekedni. Amikor legutóbb verekedésbe keveredett, megsérült a keze. Akkor szerencséje volt. Hátha most is szerencséje lesz. Ha nem, akkor viszont okosan kell viselkednie.

Megigazította a szemüvegét, és egészen addig a könyvére szegezte a tekintetét, amíg a csoport közvetlenül előtte meg nem állt. De még akkor sem nézett föl. A Starbucks kellős közepén semmi sem történhet vele... miközben továbbra is a könyvét bámulta, lázasan gondolkodott.

– A helyemen ülsz – mondta az egyik srác.

Gabe-nek azt tanította az apja, hogy ha több emberrel áll szemben, akkor először mindig a vezért kell legyőzni, mert akkor a többiek úgy dőlnek el, mint a dominók, így aztán magában elszámolt ötig, és csak aztán nézett föl. A három srác közül az volt a legnagyobb, amelyik megszólalt.

– Tessék? – kérdezte Gabe.

– Azt mondtam, hogy a helyemen ülsz – ismételte meg a srác, majd mintegy nyomatékostásképpen hátrébb húzta a dzsekijét, hogy Gabe vethessen egy pillantást az övébe tűzött pisztolyra. Ennél rosszabb helyen nem is tarthatta volna a tok nélküli fegyvert. Összesen két ember élt a világon, akik képesek voltak ráijeszteni Gabe-re, de ez a gyerek nem volt köztük. Hiba lenne meghunyászkodni. De konfrontálódni is. A srác szerencsére tálcán kínálta a kiutat.

Gabe kinyújtotta a mutatóujját.

– Nem bánod? – kérdezte, miközben lassan, óvatosan felemelte a srác dzsekijét, és szemügyre vette a pisztolyt. – Beretta 92FS, valamiféle méretre készült markolattal. – Szünet. – Zsír. – Gabe elengedte a dzsekit. – Tudtad, hogy a cég nemrég rukkolt elő a továbbfejlesztett verzióval? 96A vagy valami ilyesmi. Ugyanolyan, mint a 92-es sorozat, de nagyobb a tölténytára.

Gabe fölállt. Szemtől szembe néhány centivel magasabb volt, mint a fegyveres srác, de a magasságkülönbséggel nem állt szándékában kérkedni. Hátrébb lépett, hogy mindkettőjüknek legyen egy kis tere.

– Nekem az olyanok jönnek be a legjobban, mint például a 87-es Cheetah .22LR. Először is nagyon megbízható, másodsor pedig mindkét kézzel egyformán használható. Én jobbkezes vagyok, de a bal is erős. Sosem lehet tudni, melyik kezetre lesz szükség.

A két fiú farkasszemet nézett egymással. Gabe csak a pisztolyosra figyelt, a többi négy mintha nem is létezett volna. Aztán egy hirtelen, könnyed mozdulattal oldalra lépett, és nagylelkűen följánlotta a fiúnak a helyét.

– Parancsolj!

Néhány másodpercig mindketten arra vártak, hogy a másik pislogjon, aztán a srác megszólalt.

– Ül le! – mondta Gabe-nek.

– Csak utánad.

A két fiú továbbra is egymást nézte, majd mindketten egyszerre foglaltak helyet. A fegyveres srác arra a bőrszékre ereszkedett le, amelyen előtte Gabe ült, Gabe pedig egy pillanatra sem szakította meg a szemkontaktust. A körülbelül száznyolcvan centi magas, széles mellkasú, erős karú, kék szemű, markáns állú fiú barna haja a füle alá ért. A bőrdzseki alatt sötét pólót, hozzá pedig szűk, fekete farmert viselt. Jóképű gyerek volt, valószínűleg a lábai előtt heverték a csajok.

– Honnan tudsz ennyit a fegyverekről? – kérdezte.

Gabe vállat vont.

– Az apámtól.
– Mivel foglalkozik?
– Az apám? – Gabe ajka mosolyra húzódott. – Hát... valójában strici. – Szünet. – Bordélyházai vannak Nevadában.

A fiú újonnan támadt tisztelettel nézett Gabe-re.

– Király.
– Királyabbnak hangzik, mint amilyen valójában – felelte Gabe. – Az apám veszélyes fazon, igazi gazember. Egy rakás fegyvere van, és mindegyiket tudja használni. Kizárólag azért jövök ki vele, mert nem keresztezem az útját, és most már nem is élek vele.

– Anyáddal élsz?
– Nem, ő valahol Indiában van. Lelépett a szeretőjével, engem vadidegenekre hagyott...
– Te most szívatasz engem?
– Bárcsak szívatnálak – nevetett Gabe. – A tavalyi évem kész rémálom volt. – Összedörzsölte a tenyerét. – De végül egész jól alakult minden. Nincs rossz dolgom. Egy rendőr hadnagy a nevelőapám. Az ember azt hinné, hogy ő a keményebb dió, de a saját apámhoz képest a fickó egy szent. – Gabe megnézte, mennyi az idő. Már majdnem hat óra volt, hamarosan beesteledik. – Mennem kell. – Fölállt, mire a srác is.

– Hogy hívnak? – kérdezte a fiú.
– Chris – hazudta Gabe. – És téged?
– Dylan. – A két fiú összeütötte az öklét. – Melyik suliba jársz?
– Magántanuló vagyok, de hamarosan végzek, hála az égnek. Örülök, hogy összefutottunk, Dylan. Talán egyszer a lőtéren is egymásba botlunk.

Gabe hátat fordított a társaságnak, és fesztelen léptekkel elsétált. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne nézzen hátra.

Amint azonban kilépett az ajtón, futásnak eredt.

RINA ÉPPEN RÓZSÁKAT rendezgetett, amikor Gabe kipirultan és lihegve belépett.

– Jól vagy?
– Csak nem vagyok formában. – A fiú megpróbált egyenletesen lélegezni, és rámosolyogni a nevelőanyjára, de a mosolya nem sikerülhetett valami őszintére, mert Rina fürkésző tekintettel nézte az arcát. Az asszony pink kardigánt viselt, amelynek színe tökéletesen ment a virágokéhoz. Gabe kétségbeesetten igyekezett kötetlen csevegést kezdeményezni: – Szép rózsák. A kertből vannak?

– Joe kereskedéséből. A mieink csak néhány hónap múlva nyílnak ki. – Rina látta, hogy védenca tekintete ide-oda röpdös a szemüveg mögött. Valami nem stimmel. – Miért futottál?

– Próbálok egészségesen élni – mondta Gabe. – Muszáj csinálnom valamit, hogy javítsak az állóképességemen.

– Szerintem aki képes hat órát gyakorolni naponta, annak semmi baj az állóképességével.

– Ezt mondd meg a kalapáló szívemnek is.

– Ül le, hozok valamit inni!

– Majd én – mondta Gabe, és már el is tűnt a konyhában.

Amikor egy üveg vízzel a kezében visszajött, Rina még mindig furcsa pillantásokat vetett rá. Hogy elaltassa a gyanakvását, Gabe felvette az ebédlőasztalon heverő újságot. A címlapon egy fiú képe volt látható, alatta pedig azt írták, hogy a tizenöt éves Gregory Hesse egyetlen lövéssel főbe lőtte magát. Kerek arcú, kerek szemű fiú volt, és sokkal fiatalabbnak nézett ki tizenöt évesnél. Gabe olvasni kezdte a cikket.

– Szomorú, nem? – kérdezte Rina, miközben átnézett a fiú válla fölött. – Az ember azt kérdezi magától, vajon mi lehetett olyan szörnyű, ami miatt ez a szegény gyerek úgy döntött, hogy végez magával.

A kétségbeesésnek rengeteg oka lehet. Tavaly ő mindegyiken keresztülment.

– Az élet néha kemény.

Rina kivette a fiú kezéből az újságot, maga felé fordította, és a szemébe nézett.

- Amikor megérkeztél, feldúltak tűntél.
- Semmi bajom. – Gabe-nek sikerült kicsikarnia magából egy mosolyt. – Komolyan.
- Mi történt? Apád felbukkant, vagy ilyesmi?
- Nem, apámmal minden oké – felelte a fiú, de Rina szkeptikus pillantása láttán még hozzátette:

– Tényleg. Amióta visszajöttünk Párizsból, nem beszéltem veled, de pár üzenetet azért váltottunk. Megkérdezte, hogy vagyok, én meg visszaírtam, hogy jól. Megvagyunk egymással. Azt hiszem, sokkal jobban bír azóta, hogy anya nincs a képben. – Gabe belekortyolt a vizébe, és elfordította a tekintetét. – Említettem, hogy anyám jelentkezett? Úgy egy hete.

- Nem... nem említetted.
- Valószínűleg kiment a fejemből.
- Ühüm.
- Nem nagy ügy. Kis híján nem is válaszoltam neki, mert nem tudtam hová tenni a felhasználónevét.
- Jól van?
- Úgy tűnik. – Gabe vállat vont. – Megkérdezte, hogy vagyok. – A fiú a távolba meredt. – Mondtam neki, hogy jól, és hogy ne aggódjon... minden rendben. Aztán kiléptem. – Gabe megint vállat vont. – Semmi kedvem nem volt cseverészni. Hogy őszinte legyek, jobban örülnék, ha inkább nem jelentkezne. Ez nagyon szörnyű?
- Nem, teljesen érthető. – Rina felsóhajtott. – Még hosszú utat kell megtennetek ahhoz, hogy újra kiépüljön a bizalom...
- Nem fog megtörténni. Nem mintha bármi rosszat akarnék neki. Azt szeretném, ha boldog lenne, csak nem akarok beszélni vele.
- Megértelek, de azért próbálj meg egy kicsit nyitottabb lenni vele szemben. Amikor legközelebb keres, talán néhány másodperccel többet is áldozhatnál rá az időből. Nem az ő kedvéért, hanem saját magad miatt.
- Ha egyáltalán keres még.
- Keresni fog, Gabriel. Te is tudod.
- Én már semmit sem tudok. Biztosan nagyon el van foglalva a babával, meg minden.
- Az egyik gyerek nem helyettesíti a másikat...
- Köszí a biztatást, Rina, de tényleg nem érdekel. Alig gondolok anyámra. – Persze természetesen folyton ezt tette. – A babának sokkal nagyobb szüksége van rá, mint nekem – mondta mosolyogva, majd megsimogatta az asszony fejét. – Meg aztán nekem van egy remek pótmamám.
- Az édesanyád mindig az édesanyád marad. Egy nap majd te is felismered ezt, de köszönöm a kedves szavakat.

Gabe ismét az újságcikknek szentelte a figyelmét.

- Hű, a srác helybéli volt.
- Igen.
- Ismered a családját?
- Nem.
- És... a hadnagy ilyen ügyekben is nyomoz?
- Csak akkor, ha a halottkém nem biztos benne, hogy öngyilkosság történt.
- Honnan tudja ezt a halottkém?
- Nem tudom. Majd kérdezd meg Petert, amikor hazajön.
- Mikor jön haza?
- Holnap hajnalig bármikor megjöhet. Elmenjünk vacsorázni?

Gabe szeme felcsillant.

- Vezethetek?
- Vezethetsz. És veszünk egy szendvicset a hadnagnak is. Ha nem viszek neki ennivalót, akkor nem eszik.

Gabe letette az újságot.

– Előbb lezuhanyozhatok? Kicsit megizzadtam.

– Persze, menj csak.

A fiú tudta, hogy Rina még mindig gyanakszik. Az apjával ellentétben ő nem volt profi hazudozó.

– Túl sokat aggódsz. Jól vagyok.

– Hiszek neked – mondta az asszony, és összeborzolta Gabe verejtéktől csatakos haját. – Menj, zuhanyozz le! Már majdnem hét óra, én pedig éhen halok.

– Azt elhiszem.

Gabe magában elmosolyodott. Éppen most használta a hadnagy egyik kedvenc szófordulatát. Már majdnem egy éve élt Deckerékkal, és pár dolog egyszerűen csak ráragadt. Már azt is kezdte érezni, hogy éhes. Ahogy a gyomra fokozatosan megnyugodott, az agyába eljutott az üzenet, hogy reggel óta semmit sem evett.

Általában nem szokott a gyomrára húzódní az idegesség, de a fegyverek furcsa dolgokat képesek művelni az ember emésztőrendszerével.

Az apját persze más fából faragták.

Chris Donatti még nem találkozott olyan fegyverrel, amelyik ne tetszett volna neki.

2.

AMIÓTA A HAMMERLING-ÜGYET bemutatták a *Szőkevények* című tévéműsorban, Decker folyamatosan kapta a fülesek, amelyek többsége zsákutcának bizonyult. A hadnagy azonban minden tippet leellenőrzött, még a legőrültebbeket is. Egy sorozatgyilkos szabadlábban volt, és nem lehetett félvállról venni a nyomozást. Most éppen az új-mexikói sivatag egyik városkájában vélték látni Hammerlinget. A hely valahol félúton volt Roswell, a földönkívüliekkel való találkozásokról, és Carlsbad, a föld alatti barlangrendszeréről híres város között. A semmi közepe mindig is tökéletes bújóhelynek számított. Ráadásul erről a területről egyenes út vezetett a mexikói Ciudad Juárezbe, ahol egyes becslések szerint több mint húszezer gyilkosság történt az elmúlt évtizedben. A halottak nagy része a véres drogháborúknak esett áldozatul, de körülbelül ötezer fiatal, többségében tizenkét és huszonöt év közötti, női holttestről is tudni lehetett, akiket *feminicidios*nak neveztek, és akiknek az ügyei között nem volt kimutatható kapcsolat. A mexikóiak erőszakra való hajlama kényelmes álcát biztosíthat egy Garth Hammerling-féle gyilkosnak, főleg, ha el tudja kerülni, hogy megöljék.

Decker beletúrt sűrű hajába, amelynek ősz tincsei között még néhány vöröses csík is megbújt. Hannah szerint ezek a csíkok nagyon punkosnak néztek ki. A hadnagy elmosolyodott, amikor legkisebb gyermekére gondolt. A lány ezt az évet Izraelben tölti, aztán a Barnard főiskolára készül. Decker legidősebb gyermeke a harmincas éveik közepén járt, a legfiatalabb pedig tizennyolc volt, a hadnagy azonban mégsem tapasztalhatta meg, milyen az üres fészek, hála két meglehetősen zavaros életet élő embernek, akik önkéntelenül is őrá és Rinára bízta a gyermekük nevelését. Gabriel jó gyerek volt, nem okozott gondot, de mégiscsak jelen volt.

Rina mostanában tanította vezetni a tizenöt éves fiút.

Azt hittem, ezen már túl vagyunk, mondta az asszony korábban. Ember tervez, isten végez.

A jó hír az volt, hogy a hadnagy idősebbik lányának, Cindynek az ikerfiai, Aaron és Ákivá már majdnem három hónaposak voltak. Három héttel korábban születtek a kelleténél két kiló hatvanhét és két kiló hetvenöt dekával. A terhessége vége felé Cindy majdnem huszonhét kilónyi súlyfelesleget cipelt, de mivel szinte napi rendszerességgel sportolt, sikerült leadnia a felesleget, és még valamennyit. Most éppen szülési szabadságon volt, de úgy tervezte, hogy amint megfelelő dadust talál, visszamegy dolgozni a hollywoodi őrsre, ahol nemrég nevezték ki nyomozóvá, addig pedig Rina, valamint Decker volt felesége, Jan örömmel segítettek neki. A babákkal sokkal több munka volt, mint Gabe-bel.

Decker végigsimított a bajuszán, miközben a telefonüzenetet tanulmányozta.

A tipp az új-mexikói rendőrségtől jött. Ez volt a negyedik alkalom, hogy Garth Hammerlinget Új-Mexikóban vélték látni, tehát a hadnagy kezdte azt hinni, hogy talán jó nyomon van. Feltárcsázta az 505-ös körzetszámot, majd többszöri kapcsolat után sikerült érintkezésbe lépnie az ottani bünyügyi osztállyal. A nyomozót, aki ezzel az ügygel volt megbízva, Romulus Poe-nak hívták.

– Ismerem az illetőt, aki betelefonált a műsorba – mondta Poe Deckernek. – Van egy motelja Indian Springsben, úgy hatvanöt kilométerre Roswelltől. Tipikus helybéli, mindent lát és hall, még azt is, ami a magunkfajta egyszerű földi halandók figyelmét elkerüli. De ez nem jelenti azt, hogy teljesen dilis. Én már tizenkét éve vagyok itt, előtte a Las Vegas Metropolitan gyilkossági csoportjánál szolgáltam. Éppen eleget láttam és hallottam. A sivatag nem nyúlszívűeknek való.

– Hogy hívják a fickót? – kérdezte Decker.

– Elmo Turret.

– És mit mond?

– Azt állítja, hogy látott egy pasast, aki úgy néz ki, mint Garth Hammerling. Néhány napja

látta a moteljétől úgy tizenhat kilométerre délre kempingezni. Most éppen egy drogügyet intézek. A délután nagy részét azzal fogom tölteni, hogy elpusztítok körülbelül négyezer négyzetméternyi kifejlett marihuána növényt, de amint végzek a helyi bugrisokkal, akiké a föld, elbiciklizek arra a területre, és körülnézek.

- Mindenképpen hívjon föl, hogy mit talált. Tudja, ez már a negyedik fülesünk Új-Mexikóból.
- Nem vagyok meglepve. Maga járt már itt?
- Csak Santa Fében.
- Az mintha egy másik ország lenne: egy többnyire civilizált ország. Idelent viszont... nos, hogy is fejezzem ki magam? A vadnyugat él és virul.

TOVÁBBI EGYÓRÁNYI PAPIRMUNKA után, este fél nyolckor Decker már éppen úgy döntött, hogy hazamegy, amikor kedvenc nyomozója, Marge Dunn őrmester bekopogott a nyitott ajtó félfáján. A százhetvenhét centi magas, szögletes vállú, vékony, de izmos Marge téli ruhát viselt: barna pamutnadrágot és sárgásbarna kasmírpulóvert. Szőke – az évek múlásával egyre szőkébb – haját lófarokba kötve hordta.

- Ül le! – mondta Decker.
- Vár rád egy nő odakint. Igazság szerint Strapp kapitányt kereste, de mivel ő már elment, megelégedett a következő emberrel a ranglétrán.
- Ki az?
- Wendy Hesse-nek hívják, és azt mondta, személyes ügyben jött. Gondoltam, könnyebb lesz, ha egyből hozzád irányítom, és nem én próbálom meg kicsikarni belőle, hogy mit akar.

Decker az órájára pillantott.

- Oké, kísérd be, én addig gyorsan hozok magamnak egy kávé.

Mire visszaért, Marge már leültette a titokzatos nőt. Mrs. Hesse arcbőre egészségtelenül hamuszürke volt, jelenleg száraz, kék szeme kisírtnak tűnt, lenőtt, barna haját pedig apródfrizurára vágatta. Az erős csontú asszony a negyvenes évei végén járhatott, és fekete pulóvert, fekete melegítőnadrágot, valamint sportcipőt viselt.

- Decker hadnagy, bemutatom Mrs. Hesse-t.

Decker letette a kávéját az asztalra.

- Megkínálhatom valamivel? – kérdezte.

A nő lesütötte a szemét, megrázta a fejét, és motyogott valamit.

- Tessék? – kérdezte Decker.

Mrs. Hesse felemelte a fejét.

- Nem... köszönöm.

- Miben segíthetek?

Wendy Hesse Marge-ra nézett, aki erre így szólt:

- Azt hiszem, én is hozok magamnak egy kávé. Biztos, hogy nem kér egy kis vizet, Mrs. Hesse?

A nő Marge-nak is nemet mondott. Miután az őrmester elhagyta az irodát, Decker megismételte a kérdését:

- Miben segíthetek, Mrs. Hesse?

– Muszáj volt beszélnem a rendőrséggel. – Az asszony összekulcsolta a kezét, és lesütötte a szemét. – Nem is tudom, hol kezdjem.

- Csak mondja el, hogy mire gondol.

– A fiam... – Mrs. Hesse szeme könnybe lábadt. – Azt mondják, hogy... öngyilkos lett. De én nem... nem hiszem el.

Decker nyomban másképpen nézett a nőre.

- Maga Gregory Hesse édesanyja.

Az asszony bólintott, közben pedig patakokban folytak a szeméből a könnyek.

– Őszinte részvétem, Mrs. Hesse. – A hadnagy odanyújtott a nőnek egy zsebkendőt. – El sem tudom képzelni, mit érezhet most. – Amikor Mrs. Hesse hangosan zokogni kezdett, Decker fölállt, és a vállára tette a kezét. – Hadd hozzak magának egy pohár vizet!

A nő bólintott.

– Igen, azt hiszem, jó lenne.

Decker a kávéskannánál találta Marge-ot.

– Ez az asszony Gregory Hesse édesanyja, tudod, a tini az újságból, aki öngyilkos lett. – Marge szeme elkerekedett. – Volt valaki tőlünk a helyszínen tegnap?

– Én a bíróságon voltam – felelte Marge, majd egy pillanatra elhallgatott. – De Oliver ott volt.

– Beszélte neked róla?

– Nem igazán. Látszott rajta, hogy eléggé lehangolta az eset, de nem említette, hogy gyanúsak lennének a körülmények.

Decker vizet töltött egy papírpohárba.

– Mrs. Hesse nem hiszi, hogy öngyilkosság történt. Bejönneél te is? Érdekelne a véleményed.

– Persze.

Mindketten visszamentek a hadnagy irodájába.

– Megkértem Dunn őrmestert, hogy ő is legyen jelen a beszélgetésünknel – mondta Decker Mrs. Hesse-nek. – A társa, Scott Oliver ott volt tegnap a maguk házában.

– Őszinte részvétem, Mrs. Hesse – mondta Marge.

– Nagyon... sok rendőr volt ott tegnap – felelte az asszony, miközben még mindig potyogtak a könnyei.

– Oliver nyomozó civil ruhában volt, de nem emlékszem, hogy tegnap pontosan mit viselt. Az ötvenes éveiben jár...

– Ja, ő – mondta Mrs. Hesse, és megtörölgette a szemét. – Emlékszem rá. Furcsa... minden olyan zavaros... kész rémálom.

Decker bólintott.

– Folyton arra várok, hogy... felébredek. – Az asszony az ajkába harapott. – Belehalok. – Ismét olyan gyorsan kezdtek potyogni a könnyei, hogy nem bírta elég gyorsan felszárítani őket. – Annyit tehetek értem, hogy kiderítik, mi történt valójában.

– Értem. – Decker elhallgatott egy pillanatra. – Mondja el, kérem, miben kételkedik a fia halálával kapcsolatban.

Az asszony összekulcsolt kezére tovább hulltak a könnyek.

– Gregory nem lőtte főbe magát. Soha életében nem volt a kezében pisztoly! Utálta a fegyvereket. Az egész családunk irtózik az erőszak minden formájától.

Decker elővette a noteszét.

– Meséljen a fiáról!

– Nem volt hajlama az öngyilkosságra. Még csak depressziós sem volt. Könnyen barátkozott, és jól tanult. Rengeteg dolog érdekelte. Soha semmi nem utalt arra, hogy öngyilkos akarna lenni.

– Az utóbbi hónapok során nem változott meg a viselkedése?

– Nem.

– Nem lett szeszélyesebb? – kérdezte Marge.

– Nem! – felelte az asszony határozottan.

– Nem aludt többet? Nem evett többet? Vagy esetleg kevesebbet? – kérdezte Decker.

Wendy sóhaja elkeseredésről árulkodott.

– Ugyanaz a fiú volt... elmélázó, néha csöndes. De ez nem azt jelenti, hogy depressziós lett volna.

– Hát persze hogy nem – mondta Decker. – Nagyon sajnálom, de meg kell kérdeznem: használt a fia drogokat?

– Nem!

– Meséljen nekem arról, hogy mi minden érdekelte Gregoryt. Milyen iskolán kívüli tevékenységeket folytatott?

Az asszony kicsit zavarba jött.

– Öhm... azt tudom, hogy jelentkezett a vitaklubba. – Csönd. – Jól szerepelt. Azt mondták neki, hogy menjen vissza jövőre, mert akkor több hely lesz a csapatban.

Ami azt jelentette, hogy nem jutott be.

– És még? – kérdezte Decker.

– Benne volt a matekklubban. Nagyon jól ment neki a matek.

– Mit csinált hétvégén?

– A barátaival volt; sokszor moziba mentek. Tanult. Egyetemi előkészítőre is járt.

– Meséljen nekünk a barátairól!

Az asszony keresztbe fonta a karját tekintélyes keble fölött.

– Lehet, hogy Gregory nem tartozott az úgynevezett népszerű gyerekek közé, de nem is volt kiközösítve.

– Biztos vagyok benne, hogy nem. És mi a helyzet a barátaival?

– A barátai... Gregory mindenkivel jól kijött.

– Egy kicsit több információra lenne szükségünk. A legjobb barátja?

– Joey Reinhart. Általános iskola óta barátok voltak.

– Még valaki? – kérdezte Marge.

– Voltak barátai – ismételte el Mrs. Hesse újra.

Decker taktikát váltott.

– Ha be kellene sorolnia Gregoryt a középiskolások valamelyik típusába, melyikbe sorolná?

– Hogy érti?

– A népszerű gyerekeket már említette, de vannak más klikkek is: sportolók, deszkások, füvesek, kockák, lázadók, agyasok, filozófusok, hipszterek, gótok, vámpírok, lúzerek, művészek...

– Decker vállat vont.

Az asszony ajka vékony vonallá keskenyedett.

– Gregorynek mindenféle barátai voltak. Néhányuk komoly problémával küzdött.

– Milyen problémával?

– Maguk is tudják.

– Mi általában olyasmit értünk probléma alatt, mint a szex, a drog vagy az alkohol – mondta Marge.

– Nem, nem ilyesmiről van szó. – Wendy a kezét tördelte. – Néhány barátja egy kicsit lassabban érett. Az egyik fiú, Kevin Stanger... annyit szekálták, hogy át kellett íratni egy magániskolába.

– Bántották? – kérdezte Decker. – Úgy értem, fizikailag?

– Csak annyit tudok, hogy másik iskolába vitték.

– Ez mikor történt? – kérdezte Marge.

– Körülbelül fél éve. – Az asszony lesütötte a szemét. – De Gregoryvel ez nem fordult elő. Ha Gregoryt szekálták volna, arról tudtam volna, és tettem volna valamit. Ezt elhihetik.

Könnyen lehet, hogy a fiú pontosan ezért nem panaszkodott.

– Soha nem voltak megmagyarázhatatlan zúzóadásai vagy horzsolásai? – kérdezte Decker.

– Nem! Miért nem hisznek nekem?

– Én hiszek önnek – mondta a hadnagy. – De bizonyos kérdéseket muszáj föltennünk, Mrs. Hesse. Hiszen maga is alapos nyomozást szeretne, igaz?

A nő egy darabig hallgatott, aztán azt mondta:

– Nyugodtan hívjon Wendynek.

– Ahogy parancsolja – felelte Decker.

– A fiának volt barátnője? – kérdezte Marge.

– Nem tudok róla, hogy lett volna.

– Hétfévenként eljárt szórakozni?

– Általában egymáshoz jártak a barátaival. Joey az egyetlen, aki már vezethet. Az én kisfiam már sosem fog. – Wendy szeme ismét megtelt könnyel, Decker és Marge pedig türelmesen megvárta, hogy a boldogtalan asszony zokogása kissé csillapodjon. – Néhányszor – Wendy megtörölte a szemét –, amikor érte mentem... láttam lányokat is. – A nő ismét a szemére szorította a zsebkendőjét. – Amikor rákérdeztem, Gregory azt mondta, hogy Tina barátnői.

– Ki az a Tina? – kérdezte Marge.

- Ó, bocsánat! Tina Joey húga. Ő és Frank, a kisebbik fiam... évfolyamtársak.
- Joey és Gregory egy iskolába jártak?
- Bell and Wakefield. A Lauffner Ranchen.
- Igen, ismerem – mondta Decker.

A Bell and Wakefield North Valley exkluzív középiskolája volt, amelynek nyolc hektáros területén profi futballpálya, fedett kosárlabdacsarnok, egy filmstúdió és egy NASA szintű számítógépes labor is helyet kapott. Az iskolában különös hangsúlyt fektettek a sportokra, a színművészetre és a tudományokra, még hozzá ebben a sorrendben. A környéken rengeteg profi sportoló és színész élt, a B and W pedig természetes választásnak tűnt a gyerekeik számára. – Körülbelül ezerötyszáz diák jár oda, nem?

– Pontosan nem tudom, de nagy iskola – felelte Wendy. – Az embernek rengeteg lehetősége van, hogy megtalálja önmagát.

Ha pedig ez nem sikerülne, rengeteg lehetősége van, hogy elveszen, gondolta Decker.

– Joey eléggé esetlen fiú. Több mint százhetven centi magas, alig negyvenöt kiló, hatalmas szemüveg, elálló fülek. Nem rosszindulatból mondom mindezeket, hanem azért, hogy tudják, voltak Gregorynél sokkal jobb célpontok is az erőszakoskodók számára.

– Van önnél kép a fiáról? – kérdezte Decker.

Wendy kotorászni kezdett a táskájában, majd előhúzott egy általános iskolai képet. A babaarcú, kék szemű, pufók, rózsaszín arcú fiú még messze volt a pubertáskortól. Az ilyen gyerekeknek sosem könnyű a középiskolás élet.

– Megtarthatnám ezt a képet? – kérdezte a hadnagy.

Wendy bólintott.

Decker becsukta a noteszét.

– Pontosan mit szeretne tőlünk, Wendy?

– Hogy kiderítsék, mi történt valójában az én kisfiammal. – Az asszony szemében könnyek csillogtak.

– A halottkém azt állapította meg, hogy öngyilkosság történt – mondta a hadnagy.

Wendy azonban nem tágított.

– Nem érdekel, mit mondott a halottkém. Az én fiam nem lett öngyilkos.

– Nem lehetett véletlen baleset?

– Nem. Gregory utálta a fegyvereket.

– És mit gondol, hogyan halt meg a fia? – kérdezte Marge.

Az asszony a kezét tördelve nézett a nyomozókra, de nem válaszolt.

– Ha nem véletlen baleset volt, és nem is szándékos öngyilkosság, akkor csak emberölés lehetett, vagy szándékos, vagy véletlen – mondta Decker.

Wendy az ajkába harapott, majd bólintott.

– Azt gondolja, hogy valaki megölte a fiát?

Beletelt néhány másodpercbe, mire Wendy képes volt megszólalni:

– Igen.

Decker igyekezett olyan tapintatos lenni, amennyire csak lehetséges volt.

– Miből gondolja ezt?

– Mert tudom, hogy nem lőtte le magát.

– Tehát azt gondolja, hogy a halottkém elnézett valamit, vagy... – Wendy hallgatott. – Szívesen elmegyek az iskolába, hogy beszéljek Gregory barátaival és osztálytársaival, de a halottkém nem fogja megváltoztatni a véleményét, hacsak nem találunk valamit, ami egyértelműen ellentmond az öngyilkosság elméletének. Általában a halottkémeink szoktak hozzánk fordulni, ha valami gyanús dolgot találnak.

– Még ha úgy is történt... ahogy mondják – Wendy megtörölte a szemét a kezével –, akkor sem... tudom... miért. – Újabb könnyek. – Ha megtette... fogalmam sincs, hogy miért. Halvány fogalmam sincs! Ennyire nem lehetek ostoba.

– Ennek semmi köze az ostobasághoz...

– Magának vannak gyerekei, uram?

– Igen.

– És magának, nyomozó? – fordult a nő Marge-hoz.

– Van egy lányom.

– És mit csinálnának, ha egyszer arra mennének haza, hogy... a gyerekük... öngyilkos lett?

– Nem tudom – felelte Decker.

Marge szeme könnybe lábadt.

– El sem tudom képzelni.

– Akkor mondják meg, hogy éreznék magukat, ha tudnák, a gyereküknek semmi, de semmi oka nem volt ilyesmit tenni? Nem volt depressziós, nem voltak hangulatingadozásai, nem drogozott, nem ivott, nem volt magányos, voltak barátai, és soha életében nem volt fegyver a kezében. Azt sem tudom, hogy egyáltalán honnan szerezte azt a pisztolyt! – Az asszony megint zokogni kezdett. – És senki... nem... mond... nekem... semmit!

Decker hagyta, hogy Wendy kisírja magát, és odatolt elé egy doboz zsebkendőt.

– Konkrétan mit vár tőlünk, Mrs. Hesse? – kérdezte Marge.

– Wen... dy – felelte a nő zokogva. – Derítsék ki, hogy mi történt! – könyörgött. – Lehet, hogy ez nem is rendőrségi ügy, de nem tudom, kihez fordulhatnék. – Csönd. – Fogadjak föl egy magándetektívet? Legalább azt kinyomozhatná, hogy honnan volt a pisztoly.

– Hol van az a pisztoly? – kérdezte Decker.

– A rendőrség elvitte – válaszolta Wendy.

– Akkor a bizonyítékraktárban lesz – mondta Marge. – És az aktákban is szerepelnie kell.

– Ez esetben a fegyverrel kezdünk. Megpróbáljuk kideríteni, honnan van, aztán meglátjuk, hogyan tovább – mondta a hadnagy Wendynek.

– Köszönöm. – Az asszony megint elsírta magát. – Köszönöm, hogy hisznek nekem... vagy legalábbis elgondolkodnak azon, amit mondtam!

– Az a dolgunk, hogy segítsünk – felelte Marge.

Decker egyetértően bólintott. Lehet, hogy az asszony tagadásban van, de néha még az ehhez hasonló helyzetekben is igaz, hogy a szüleinél senki sem ismer jobban egy gyereket.

3.

A NAPPALI SZÓFÁJÁN ÜLDÖGÉLVE Decker felbontott egy doboz *Dad*'set, miközben elégedetten és jóllakottan sütkérezett a felesége jelenlétének melegében.

– Köszönöm, hogy hoztatok nekem vacsorát.
– Ha tudtam volna, hogy mindjárt hazajössz, megvártunk volna az étteremben.
– Jobb volt így. – A hadnagy megfogta Rina kezét. Evés előtt még gyorsan lezuhanyozott, és átöltözött melegítőbe. – Hol van a kölyök?
– Gyakorol.
– És hogy van?
– Úgy néz ki, jól. Tudtad, hogy Terry megkereste?
– Nem, de erre előbb-utóbb számítani lehetett. Mikor történt?
– Körülbelül egy hete. – Rina röviden összefoglalta a beszélgetést. – Nyilvánvaló, hogy felzaklatta a dolog, vacsoránál sem volt önmaga. Amikor bántja valami, mindig a soron következő versenyeiről beszél. A versenyek furcsa módon megnyugtatók. Zongorát bérelni mindenestre olcsóbb, mint terápiára járni.

A rövid zongora a garázsban kapott helyet Decker Porschéja, munkapadja és szerszámai, valamint Rina virágültető sarka mellett. A hadnagyék hangszigetelték a helyiséget, mert Gabe a legszokatlanabb időpontokban is képes volt gyakorolni, de mivel magántanuló volt, és gyakorlatilag már befejezte a középiskolát, hagyták, hogy a saját ritmusa szerint élje az életét. Még nem töltötte be a tizenhatot, de már a Juilliardra és a Harvardra is bejutott. Még ha Deckerék lettek volna is a hivatalos gyámjai – de nem voltak –, akkor sem nagyon tudtak volna többet nyújtani neki, mint így: ételt, biztonságos fedeleket a feje fölé, és ha szüksége volt rá, társaságot.

– Milyen napod volt? – kérdezte Rina.
– Az utolsó fél órát leszámítva meglehetősen átlagos – felelte a hadnagy, majd összefoglalta a feleségének a Wendy Hesse-szel lefolytatott, kissé zavarba ejtő beszélgetést.
– Szegény asszony.
– Nagyon ki lehet borulva, ha inkább gyilkosságot akar öngyilkosság helyett.
– A halottkém öngyilkosságot állapított meg?

Decker bólintott.

– És... nem akarja elhinni?
– Így van. Általában világosak a jelek, de a szülők egyszerűen elfordítják a fejüket. Wendy őszintén döbbszentnek tűnt. – A hadnagy végigsimított a bajuszán. – Tudod, amikor először találkoztunk, és te ragaszkodtál ahhoz, hogy a fiúkat zsidó iskolába írasd, azt gondoltam, nem vagy normális. Annyi pénzért, amennyit tandíjként kifizettünk, a Lawrence-be vagy a Bell and Wakefieldbe is küldhettük volna őket, nem abba a roskatag, egyemeletes épületbe, ahol nincs se könyvtár, se számítógépes labor.

Rina elmosolyodott.

– Sokan egyetértettek volna veled.
– De el kell ismernem, a legtöbb gyerek, akivel találkoztunk, normális volt. Noha én a magániskolásoknak általában csak a legrosszabb rétegével találkozom, de ezzel együtt nem hiszem, hogy azok az iskolák egészséges beállítottságot nevelnek a gyerekekbe. Szóval mindent összevetve, úgy gondolom, helyesen döntöttél.

– A mi sulink ugyan eléggé szervezetlen, és a forrásoknak is híján van, de alapvetően barátságos hely. Köszönöm, hogy ezt mondod.

Decker hátradőlt.

– Beszéltél ma a gyerekekkel?

– A fiúk szokás szerint nagyon elfoglaltak, de Hannah-val reggel skype-oltam. Éppen lefeküdni készült. Valószínűleg hamarosan felkel.

– Nagyon hiányzik – mondta Decker szomorúan. – Azt hiszem, felhívom Cindyt, és megkérdezem, mi újság.

Rina elmosolyodott.

– Az unokák minden bajra gyógyírt jelentenek.

– Átmenjünk hozzájuk?

– De előbb beszélj meg Cindyvel.

– Igen, azt hiszem, ez jó ötlet. – Decker felhívta a lányát, aztán vigyorogva tette le a telefont.

– Azt mondta, menjünk.

– Rendben.

– És Gabe?

– Szólok neki – felelte Rina. – Kedveli Cindyt és Kobyt, de úgy érzem, hogy most nem fog velünk tartani. Ma valahogy nyugtalan. Talán az anyjához lehet köze a dolognak. Amikor így viselkedik, általában magába fordul.

Decker eltűnődött a felesége szavain.

– Beszéljek vele?

– Úgyis azt mondaná, hogy minden rendben.

– Nem akarom, hogy idegennek érezze magát – mondta Decker. – Viszont nem sok mindent teszek azért, hogy ne érezze magát annak. Rettenetesen gyötörne a lelkifurdalás, ha egy nap az történne vele, ami Gregory Hesse-szel.

Rina bólintott.

– Azt hiszem, hogy számára mindig is a zene lesz a megváltás.

– És az elég?

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy működik. Hetente kétszer elbuszozik az egyetemre, ahol a különóráit tartják. Egyedül töltötte ki az egyetemi jelentkezési lapokat, pedig felajánlottam, hogy segítek, egyedül ment el az interjúkra és meghallgatásokra, pedig felajánlottam, hogy elkísírem, és egyedül foglalt magának repülőjegyeket meg hotelszobákat, pedig felajánlottam, hogy megteszem neki. Már a Harvardra és a Juilliardra is felvették. Szerintem nem dolgozna ennyit a jövőjén, ha úgy gondolná, hogy nincs neki. – Rina elhallgatott egy pillanatra. – Ha a kedvében akarsz járni, vidd el vezetni! Annak nagyon örülne.

– Oké, vasárnap elviszem.

– Nagyon tetszik neki a Porschéd.

– Azért nem kell túlzásba vinni ezt a kedveskedés dolgot. Hogy valaki érzékeny, az egy dolog, a Porsche viszont teljesen más lapra tartozik.

A COFFEE BEAN TÖBB mint három kilométernyire volt attól a Starbuckstól, ahol Gabe összefutott Dylannel és a bandájával, tehát remélte, hogy ez a hely kívül esik a társaság területén. Nem mintha számítani lehetett volna arra, hogy reggel hatkor bárkivel is találkozik. A kávézó szerencsére üres volt. A fiú vett egy bagelt, egy kávé és egy *The New York Timest*, aztán választott magának egy párnázott bőrszéket a helyiség hátsó részében. Amikor még keleten élt, mindig a *Postot* olvasta. Furcsa érzés volt intellektuális tartalmat olvasni, amikor most semmi másra nem volt kíváncsi, mint arra, hogy melyik híresség kivel kavart, és milyen furcsa dolgok történnek a világban.

A kávézó körülbelül negyedóránnyira volt az egyetemre tartó busz megállójától. A fiú keddenként és csütörtökönként járt Nicholas Markhoz zongoraórára, de csak tizenegyre. Ma elhatározta, hogy korán kezdi a napot. Nyugtalanul aludt az éjszaka, folyton az anyja szavai visszhangoztak a fejében...

Gabe alaposan megkente sajtkrémmel a bageljét, aztán nekilátott, hogy átfussa a híreket, amelyek még az ő jelenlegi életénél is lehangolóbbak voltak. Néhány perccel később úgy érezte, hogy valaki nézi, ezért felpillantott.

Egy kiscsaj volt az, aki a zsidó iskola egyenruháját viselte. Ez egyáltalán nem volt meglepő,

hiszen a hely úgy két perc sétára volt a kávézótól. A lány olyan nesztelenül közlekedett, hogy Gabe csak akkor vette észre, amikor a hátizsákját páncélként magához szorítva már az asztala előtt állt.

– Szia! – köszönt a lány szégyenlősen mosolyogva.

– Szia! – köszönt vissza Gabe. Második pillantásra látta, hogy a lány valószínűleg idősebb, mint amilyennek gondolta. Csokoládébarna arcbőre, hegyes álla, telt ajka és nagy, kerek szeme, valamint gondosan szedett és ívelt, fekete szemöldöke volt. Szintén sötét, hosszú haját lófarokba kötve viselte. Ami azt illeti, egész helyes csaj volt, bár a teste még nem fejlődött ki rendesen – a melle helyén például mintha csupán két gombóc fagyi lett volna. – Szeretnél valamit?

– Nem bánnád, ha leülnék?

Gabe volt az egyetlen vendég az egész kávézóban.

– Nem, ülj le, ha akarsz! – mondta végül vállat vonva.

A lány azonban nem ült le.

– Hallottalak zongorázni a tavalyi ballagáson – mondta. – A nővérem Hannah évfolyamába járt. Te... – A lány még jobban a mellkasához szorította a hátizsákját. – Egyszerűen... fantasztikus voltál!

– Köszí szépen.

– De tényleg, olyan volt, mint...

A lány nem fejezte be a mondatot, és a csend kezdett kínossá válni.

– Köszönöm. Nagyon kedves tőled, hogy ezt mondod. – Gabe fölemelte a csészéjét, belekortyolt a kávéjába, és felvette az újságot.

– Szereted az operát? – bökte ki a lány a kérdést.

Gabe megint letette az újságot.

– Ami azt illeti, igen.

– Tényleg? – A lány szeme elkerekedett. – Nagyszerű. Akkor ezek legalább nem vesznek kárba – mondta, majd letette a hátizsákját, és addig kotorászott benne, amíg meg nem találta, amit keresett: egy borítékot, amelyet aztán átnyújtott a fiúnak. – Tessék.

Gabe néhány másodpercig némán nézte a lányt, aztán elvette a borítékot, és kinyitotta. Jegyek voltak benne a *Traviatára* a Music Centerbe, erre a vasárnapra, a karzat első sorába.

– Ezek jó helyek.

– Tudom. Egy rakás pénzbe kerültek. Alyssa Danielli játssza Violetát. Ő csodálatos, úgyhogy szerintem az előadás is fantasztikus lesz.

– Akkor miért nem mész el?

– Úgy volt, hogy a nővéremmel megyek, de ő cserben hagyott. Egy medencés bulival és Michael Shoomerrel egyszerűen nem kelhettem versenyre.

– Akkor miért nem keresel valaki mást, aki elmenne veled?

– A korombeliek közül senki nem akarja az operában tölteni a vasárnap délutánját.

– És az anyukád?

– Ő nem ér rá. Meg különben sem érdeklí az opera. A nővérem is csak azért egyezett bele, hogy velem jön, mert megígértem, kitakarítom a szobáját. Azt hiszem, így most nem kell megtennem.

– A lány szomorúnak tűnt. – Szívesen neked adom a jegyeket. Vidd el a barátnődet!

– Nincs barátnőm.

– Akkor valamelyik haverodat.

– Nem nagyon vannak haverjaim. De... egyet szívesen elfogadok, ha te úgyis eldobnád. Biztos vagy benne, hogy nem kell?

– Biztos.

– Akkor köszönöm szépen – mondta Gabe, és visszaadta a lánynak a borítékot, benne a megmaradt jeggyel.

– Szívesen – felelte a lány, és nagyot sóhajtott.

Gabe megpróbált elnyomni egy mosolyt.

– Szeretnéd, ha együtt mennénk?

A lány nagyon fellelkesedett.

– Van kocsid?

– Nincs, csak tizenöt vagyok. De mehetünk busszal.

– Busszal? – kérdezte a lány elborzadva.

– Igen, busszal. Ha az embernek még nincs kocsija, azzal közlekedik. – A lány elkomorult, mire Gabe az egyik székre mutatott. – Miért nem ülsz le? Megfájdul a nyakam... bár olyan magasra azért nem kell néznom.

– Tudom, eléggé alacsony vagyok. – A lány leült, majd hátranézett a válla felett, és olyan halkán beszélt, mintha éppen összeesküvést szőnének. – Te tudod, hogyan lehet eljutni a Music Centerbe busszal?

– Tudom.

– És hol talál az ember buszt?

– A buszmegállóban.

A lány az ajkába harapott.

– Most biztosan azt hiszed, hogy ostoba vagyok.

– Nem, szerintem egy elkényeztetett csaj vagy, akit egész életében ide-oda fuvaroztak.

Ahelyett, hogy megsértődött volna, a lány bólintott.

– Mindenhova, kivéve oda, ahova tényleg menni szeretnék – sóhajtotta. – Imádom Alyssa Daniellit. A hangja olyan... tiszta.

Gabe hátradőlt, és beható pillantást vetett a lány arcára. A szenvedélynek minden formáját csodálta, de a klasszikus zene iránti rajongás különösen megfogta.

– Ha ennyire el akarsz menni az operába, akkor fogd magad, és menj el!

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Miért?

– Te nem érted a perzsa kultúrát.

– Van valami a perzsa génekben, ami megakadályozza, hogy szeressék az operát?

– Az apám azt akarja, hogy orvos legyek.

– Szerintem léteznek operarajongó orvosok. – Gabe beleharapott a bageljébe. – Kérsz egy kávét vagy valami mást?

– Kiszolgálom magam. – A lány a pulthoz ment, de a hátizsákját hátrahagyta. Néhány pillanat múlva valami habos itallal tért vissza, a homloka pedig verejtéktől fénylett. – Kezdenek jönni az emberek.

– Az jó. Legalább lesz forgalma a helynek.

– Úgy értem... – A lány az órájára pillantott, majd belekortyolt a kávéjába. – A buszozás nem veszélyes?

– Éjszaka nem szívesen buszoznék, de ez az előadás délután lesz. – Gabe megmasszírozta a nyakát. – Ha továbbra is beszélgetni akarsz velem, akkor nem ülnél le?

A lány leült.

– Nézd... akármi is a neved. Mit szólnál hozzá, ha útbaigazítanálak a buszhoz, aztán a megállóban találkozánánk, és együtt mennénk? Ha nem akarsz, akkor veszek neked egy CD-t, és írok egy beszámolót.

A lány felsóhajtott.

– És ha taxival mennénk?

– A taxi legalább hússzor annyiba kerül.

– Majd én kifizetem.

Gabe a lányra bámult. Ki ez?

– Nem vagyok csóró. Én fizetem a taxit, de csak akkor, ha te is jössz. Ha nem, akkor busszal megyek.

– És mit szólnál ahhoz a verzióhoz, miszerint te fizeted a taxit, ha megyek, de ha nem, akkor kifizetem neked az árát.

Gabe megcsóválta a fejét.

– Ez egyre bonyolultabb.
– Légyszi! – könyörgött a lány.
– Jól van – forgatta a szemét a fiú. – Tehát kifizeted nekem a taxit, ha nem jössz... aminek nincs semmi értelme, mert mire oda kellene érnem érted, már csak tudod, hogy jössz-e, vagy sem. A lány nagy szeme még jobban elkerekedett.
– A házukhoz nem jöhetsz értem. Egy kicsit messzebb kell találkozunk.
– Aha. – Gabe már mindent értett. – Szóval átvered a szüleidet.
– Olyasmi.
– Te jó ég, de hát nem diszkóba készülsz, hanem a nyavalyás operába! – Amikor a lány nem válaszolt, a fiú folytatta: – Nem csak az operáról van szó, igaz? Hanem arról is, hogy velem készülsz az operába. Az a baj, hogy nem vagyok zsidó?
A lány Gabe-re bámult.
– Te nem vagy zsidó?
– Nem. Katolikus vagyok.
– Istenem, az apám meg fog ölni! – A lány előrehajolt, és halk hangon megkérdezte: – De miért jártál zsidó iskolába, ha nem vagy zsidó?
– Hosszú történet. – Gabe elhallgatott egy pillanatra. – Talán mégsem olyan jó ötlet, hogy együtt menjünk. Nem akarlak bajba keverni. Szeretnéd, hogy visszaadjam a jegyet?
– Nem, dehogyis. Ha te nem mész, akkor tényleg kárba vész. – A lány kifújta a levegőt. – Végül is ez csak egy délután az operában, nem?
– Igen, csak egy délután az operában, és nem randi. – Gabe megint a lány arcát kezdte tanulmányozni. – Hány éves vagy?
– Tizennégy.
– Körülbelül tíznek nézel ki.
– Kösz! – csattant föl a lány. A jelek szerint már nem először hallotta ezt.
– Fiatalnak látszol, de nagyon helyes vagy. – Gabe nemcsak azért mondta ezt, hogy megbékítse, hanem komolyan is gondolta. – A következőt fogjuk tenni. Megadom neked a mobilszámomat, te pedig felhívsz, vagy küldesz egy üzenetet, hogy el tudsz-e jönni. – A fiú egy pillanatra elhallgatott.
– Van mobilod, ugye?
– Persze hogy van.
– Szóval a perzsáknak lehet mobiljuk...
– Hahaha!
– Akkor mondom a számomat. A nevemet tudod?
– Gabriel Whitman.
– Szuper. – Gabe megadta a lánynak a telefonszámát. – Most te is add meg a tiédet! De először is a neved kellene.
– Yasmine Nourmand. – A lány lebetűzte a nevét, majd megadta a számát.
– Nagyon egzotikus neved van. A nővéredet hogy hívják?
– Három nővérem van.
– Azt, amelyik Hannah évfolyamtársa volt.
– Őt Sage-nek. A másik kettőt pedig Rosemarynek és Daisynek. A Yasmine a Jasmine név héber változata.
– Szóval anyukád lelkes kertész.
Yasmine elmosolyodott, majd megnézte az óráját.
– Mennem kell. Fél nyolckor becsengetnek.
– Tudom. Hogyhogy ilyen korán ideértél?
– Néha korábban jövök, hogy hallgathassam a CD-imet. – A lány kivett hat operát a táskájából: két Verdit, két Rossinit és két Mozartot. – Nagyon szeretem a szüleimet és a nővéreimet is, szépek, csodálatosak, meg minden, és a sima popmuzsikát is szeretem, de néha, amikor a saját zenémet hallgatom, amelyet úgy tűnik, mások ki nem állhatnak, szívesebben vagyok egyedül. – Yasmine tekintete a távolba révedt. – Nagy álmom, hogy élőben lássak egy operát, és hallhassak egy olyan

kitűnő énekest, mint Alyssa Danielli. – A lány a vállára vette a hátizsákját. – Köszönöm, hogy velem jössz.

– Nagyon szívesen.

– És köszönöm, hogy nem gúnyolódtál.

– Hát, egy kicsit gúnyolódtam.

– Igen, egy kicsit. – Yasmine búcsút intett, aztán már ott sem volt.

Gabe ismét az újságjára szegezte a tekintetét. Tudta jól, hogy hibát követ el, de miközben a lánnyal beszélgetett, hirtelen rádöbben, milyen magányos is valójában.

Yasmine felébresztette az alvó oroszánt.

Csajok!